

192

MARÇ
2018

ACOLLIDA DE REFUGIATS A TURQUIA: una perspectiva urbana

Laura Batalla, Assessora al Parlament Europeu experta en relacions UE-Turquia,
Secretària General European Parliament Turkey Forum

Turquia acull en l'actualitat tres milions i mig de refugiats sirians, la pràctica totalitat dels quals viu en àrees urbanes. La present anàlisi examina el paper de Turquia en la gestió i acollida de persones refugiades, fent un èmfasi especial en l'actuació dels municipis, sovint no prou reconeguda.

La guerra civil a Síria ha desencadenat la major crisi humanitària i de refugiats del nostre temps. Més de cinc milions de sirians han fugit del país des de 2011 i més de sis milions de persones es troben internament desplaçades. Turquia ha dedicat enormes esforços per proporcionar assistència humanitària als refugiats sirians que han arribat al seu territori, acollint en l'actualitat a més de 3,5 milions, més que qualsevol altre país al món.

Després que un elevat nombre d'immigrants arribés a Europa l'estiu de 2015, la Unió Europea va mirar cap a Turquia per frenar el flux dels refugiats. L'acord amb Turquia en matèria de migració és fruit de la manca de voluntat dels estats membre de la UE d'oferir una resposta col·lectiva i sostenible al repte plantejat per la crisi a Síria, externalitzant així la seva responsabilitat.

Si bé és cert que el nombre de persones refugiades arribades al continent europeu s'ha reduït dràsticament des de l'entrada en vigor de l'acord, els principis sobre els quals se sustenta presenten certes incompatibilitats amb el dret

internacional dels refugiats. D'altra banda, el tancament de les vies de trànsit cap a Europa ha truncat el somni de milers de refugiats que no havien tingut mai la intenció de quedar-se a Turquia. Malgrat l'hospitalitat i la generositat del Govern turc, encara són molts els obstacles als quals han de fer front els refugiats sirians que viuen a Turquia pel que fa a la seva adaptació i integració.

L'acord Unió Europea-Turquia en matèria de refugiats

El 29 de novembre de 2015, la UE i Turquia van acordar un **pla d'acció comú** per posar ordre en els fluxos migratoris i ajudar a frenar la migració irregular. A canvi de la cooperació turca per al control de les fronteres d'Europa, la UE es va comprometre a: a) renovar el procés d'adhesió de Turquia establint un diàleg estructurat d'alt nivell més freqüent amb Turquia i l'obertura de nous capítols de negociació¹; b) accelerar l'aixecament dels requisits de visats per als ciutadans turcs a la zona de Schengen abans

Turquia ha dedicat enormes esforços per proporcionar assistència humanitària als refugiats sirians que han arribat al seu territori, acollint en l'actualitat a més de 3,5 milions, més que qualsevol altre país al món.

L'acord amb Turquia en matèria de migració és fruit de la manca de voluntat dels estats membre de la UE d'oferir una resposta col·lectiva i sostenible al repte plantejat per la crisi a Síria, externalitzant així la seva responsabilitat.

A canvi de la cooperació reforçada d'Ankara, la UE va decidir avançar el termini per assolir la liberalització dels visats pels ciutadans turcs a finals de juny de 2016 i mobilitzar 3.000 milions d'euros addicionals en ajuda pels refugiats fins a finals de 2018.

L'acord de març de 2016 continua plantejant dubtes pel que fa a la seva legalitat i compatibilitat amb el dret internacional ja que no permet un control democràtic i legal dels efectes que pugui tenir sobre els drets dels sol·licitants d'asil.

La cooperació entre els municipis i les ONG, bé siguin locals o internacionals, és encara molt limitada. Un dels motius citats per la manca de cooperació han estat els riscos polítics.

1. Dels 35 capítols de negociació del cabal comunitari, només s'han obert 16 i s'ha tancat un provisionalment des de l'inici de les converses d'adhesió l'any 2005. Recentment s'han obert dos capítols en el marc de l'acord: el capítol 17 sobre política econòmica i monetària i el capítol 33 sobre política financera i pressupostària.

d'octubre de 2016²; i c) a fer una dotació inicial de 3.000 milions d'euros per millorar la situació dels refugiats sirians a Turquia.

Com a continuació de la cimera amb Turquia celebrada al novembre de 2015, els líders de la UE es van reunir novament al març de 2016 per discutir l'aplicació del pla d'acció comú UE-Turquia. Malgrat una relativa davallada, el nombre d'arribades il·legals provinents de Turquia continuava sent elevat. Turquia es va comprometre a acceptar el retorn de totes aquelles persones que travessin de Turquia a les illes gregues i que no necessitin protecció internacional, així com dels immigrants irregulars interceptats a les aigües turques a partir del 20 de març de 2016. Es va acordar la introducció d'un sistema de **reassentament 1:1**, segons el qual per cada siria retornat a Turquia des de les illes gregues, un altre siria seria reassentat de Turquia als estats membre de la UE. Aquests dos elements constitueixen els pilars fonamental de l'**acord** assolit entre els estats membre de la UE i Turquia el 18 de març de 2016. A canvi de la cooperació reforçada d'Ankara, la UE va decidir avançar el termini per assolir la liberalització dels visats pels ciutadans turcs a finals de juny de 2016 i mobilitzar 3.000 milions d'euros addicionals en ajuda pels refugiats fins a finals de 2018.

Dos anys després de la seva posada en marxa, l'acord ha complert el seu objectiu principal: frenar l'arribada de refugiats i immigrants irregulars a Europa. Mentre que el nombre d'entrades diàries des de Turquia a les illes gregues abans de l'acord superava les 1.700 persones, la mitjana actual és de només 84 [dades de desembre de 2017]. De la mateixa

Tradicionalment considerat com a país emissor de migrants, Turquia s'ha convertit en els últims anys en un país d'acollida.

manera, el nombre de vides perdudes al mar Egeu també ha disminuït substancialment. El nombre de víctimes mortals i persones desaparegudes ha passat de 1.175 durant l'any anterior a l'acord, a 137 des de la seva activació.

Tanmateix, l'acord continua plantejant dubtes pel que fa a la seva legalitat i compatibilitat amb el dret internacional. El fet que el text de l'acord fos publicat en forma de comunicat de premsa ha permès als estats membre esquivar l'escrutini del Parlament Europeu en tant que colegislador i la plena jurisdicció del Tribunal de Justícia de la UE en matèria d'immigració i asil. Això és particularment problemàtic ja que no permet un control democràtic i legal dels efectes que l'acord pugui tenir sobre els drets dels sol·licitants d'asil.

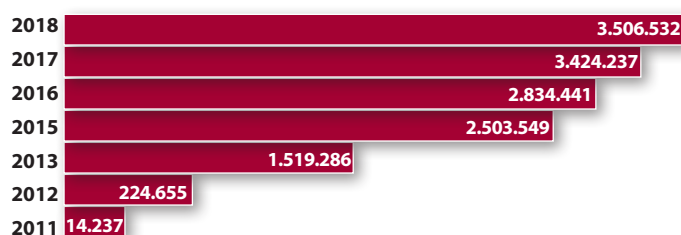
L'acord ha estat igualment criticat per no salvaguardar els drets dels refugiats i els sol·licitants d'asil. Diverses ONG internacionals han denunciat que els retorns duts a terme en el marc de l'acord han violat els principis de la UE que garanteixen el dret a demanar asil.

2. Turquia és l'únic país candidat els ciutadans del qual encara estan obligats a sol·licitar un visat per tal d'entrar a la UE. Fins i tot, països no candidats, com Geòrgia i Ucraïna, se'ls ha concedit recentment l'exempció de visats.

Elts refugiats sirians a Turquia: estatus legal i els reptes de futur

El 29 d'abril de 2011, un primer grup de 252 sirians va creuar la frontera entre Turquia i Síria a través del pas fronterer de Cilvegözü, a la província de Hatay. En els darrers sis anys, el nombre de refugiats ha crescut exponencialment fins arribar als més de 3,5 milions actuals. A banda dels refugiats sirians, Turquia també acull altres centenars de milers provinents principalment de l'Iraq, l'Afganistan i el Pakistan.

Distribució dels refugiats sirians en l'àmbit de la protecció temporal per any

Font: Ministeri de l'Interior Direcció General de Gestió de les Migracions, estadístiques sobre migracions http://www.goc.gov.tr/icerik6/temporary-protection_915_1024_4748_icerik

Tradicionalment considerat com a país emissor de migrants, Turquia s'ha convertit en els últims anys en un país d'acollida. Arran de l'èxode siria, l'any 2015 Turquia es va convertir en el país que acull més refugiats del món, un títol que conserva fins al dia d'avui. A més a més, des de fa dues dècades, Turquia és també una zona de trànsit d'immigrants en situació irregular cap a Europa. Es calcula que més d'un milió de persones van arribar a Europa via Turquia entre 2014 i 2015.

Estatus legal

Des del 2011, el Govern turc ha hagut de donar resposta a l'emergència humanitària provocada pel flux de refugiats sirians mentre adaptava i actualitzava la seva llei migratòria. Malgrat els canvis legislatius que s'han fet amb el pas dels anys per tal d'adaptar les lleis de migració i asil turques³ a la normativa europea, no es pot considerar Turquia un tercer país segur, premissa principal de l'acord UE-Turquia, donat que manté una limitació geogràfica a la Convenció de Ginebra de 1951 relativa a l'estatus dels refugiats. Aquesta limitació implica que només els refugiats originaris d'Europa poden sol·licitar l'estatus de refugiat a Turquia, quedant excloses totes les altres nacionalitats, inclosa la siriana.

L'any 2014 va entrar en vigor la llei d'estrangeria i protecció internacional, que constitueix el marc jurídic de la immigra-

3. Per a una anàlisi detallada de les lleis d'asil turques vegeu İçduygu, A., and E. Millet, "Syrian refugees in Turkey: Insecure Lives in an Environment of Pseudo-Integration", *Global Turkey in Europe*, Working Papers 13, 5 d'agost de 2016, <http://www.iai.it/en/publicazioni/syrian-refugees-turkey-insecure-lives-environment-pseudo-integration>

ció i asil a Turquia. En virtut de l'article 91 d'aquesta llei, el consell de ministres turc va aprovar un reglament pel qual s'introdueix un nou estatus legal per als refugiats sirians que busquen asil a Turquia, conferint-los un règim de protecció temporal.

Els drets atorgats als beneficiaris de la protecció temporal estan detallats al reglament i inclouen un ventall de drets, serveis i assistència pel que fa a l'accés a la sanitat, l'educació, l'assistència social i l'accés al mercat laboral. Essencialment, els drets de què gaudeixen els refugiats sirians sota protecció temporal són quasi els mateixos que es reconeixen sota l'estatut de refugiat, excepte el dret a optar a la ciutadania turca.

Institucions responsables de gestionar el flux de refugiats

Les dues principals institucions directament responsables de la gestió, rebuda i acollida dels refugiats sirians són l'Agència de Gestió de Desastres i Emergències (AFAD, per les seves sigles en turc) i la Direcció General encarregada de la gestió de la migració (DGMM), al si del Ministeri de l'Interior, creada en el marc de la llei d'Estrangeria i protecció internacional. El paper d'AFAD, vinculada al primer ministre, ha sigut fonamental a l'hora de coordinar i oferir les primeres accions d'ajuda humanitària als refugiats sirians i d'establir i gestionar els 21 camps de refugiats que hi ha actualment a Turquia.

A banda d'AFAD i de la DGMM, altres institucions també han jugat un rol important en la gestió de la crisi dels refugiats sirians. És el cas de la cooperació establerta entre el Govern turc i deu agències de Nacions Unides coordinades pel Programa de les Nacions Unides per al Desenvolupament (PNUD) i l'Alt Comissionat de les Nacions Unides per als Refugiats (ACNUR). Sense oblidar les ONG tant internacionals com locals i els municipis turcs que, malgrat la manca de reconeixement, han fet una tasca encomiable.

Els refugiats sirians, dins i fora dels campaments

El Govern turc ha invertit vora de **30 milions de dòlars** per a la protecció i acollida de refugiats des del començament de la guerra a Síria. La major part de la despesa ha anat destinada als 21 camps de refugiats situats al sud-est del país, amb una capacitat per a 270.000 persones.

En l'actualitat, només el 8% del total de refugiats sirians (unes 228.000 persones) viu als camps. Malgrat l'alta qualitat dels serveis públics oferts als campaments (allotjament, serveis sanitaris, educació, menjar, etc.), la immensa majoria dels refugiats prefereix viure a les àrees urbanes, on poden gaudir d'una vida més autònoma però amb un accés limitat als serveis bàsics i amb majors dificultats per subsistir.

L'única manera de poder accedir als serveis públics bàsics és mitjançant l'obtenció d'una targeta de residència o *kimlik* que ara constitueix la principal forma d'identificació dels refugiats al país. La manca d'inscripció al règim de protecció

temporal afecta els diferents aspectes de la vida quotidiana: el dret d'accés a l'habitatge, al sistema educatiu i sanitari o a trobar feina.⁴

Al gener de 2016, el Ministeri de Treball i Seguretat Social turc va començar a emetre permisos de treball per als refugiats sirians. El seu impacte, però, ha estat força limitat ja que són les empreses les que han de sol·licitar el permís en nom del treballador, sempre que aquest estigui en possessió d'un *kimlik* i que hagi residit com a mínim sis mesos a la ciutat on s'oferta el lloc de treball. Alhora s'aplica una quota d'ocupació: els sirians no poden excedir el 10% dels ciutadans turcs empleats en el mateix lloc de treball. L'efectivitat d'aquesta llei ha estat molt limitada. Fins a finals de 2017, menys de 15.000 refugiats havien obtingut un permís de treball⁵. A banda, tot i que els empresaris han de pagar el salari mínim legal (1.300 lires turques, uns 400 euros) i la seguretat social del treballador, el salari que reben acostumen a ser generalment inferiors i les hores de treball solen superar la durada màxima de la jornada laboral. És per això que la immensa majoria dels refugiats sirians continuen treballant sense contracte laboral, cobrant en negre.

Pel que fa a l'educació, malgrat els grans esforços en els darrers anys, al voltant de 370.000 nens i nenes refugiats (d'entre un total de quasi 1,2 milions) continuen sense anar a l'escola. El baix nivell d'escolarització s'explica principalment per la necessitat de treballar per tal de complementar els ingressos familiars. Molts nens i nenes refugiats treballen de manera il·

La ciutat acull més de mig milió de refugiats sirians, és a dir, més del 15% del total de refugiats al país i es calcula que aquest percentatge podria superar el 25% en un futur proper.

legal en fàbriques tèxtils, tot i que Turquia prohibeix treballar als menors de 15 anys.

El Govern turc ha permès escollir entre assistir a escoles públiques turques o a centres d'educació temporal (CET), que proporcionen educació primària i secundària en àrab i segueixen un currículum dissenyat pel Ministeri d'Educació del Govern provisional de Síria. No obstant això, el Govern ha anunciat que tots els nens i nenes sirians hauran d'estar inscrits a les escoles públiques turques de cara al final de curs 2017-2018. Es calcula que uns 230.000 nens i nenes encara assisteixen als CET. La transició cap a les escoles públiques turques ha sigut quasi inexistent fins a la data i alguns estudiants sirians han retornat als CET després d'haver fet el salt a les escoles públiques, degut a la manca del domini del turc.

4. Per a una anàlisi més detallada de la situació dels refugiats sirians a Turquia, i a Istanbul en particular, veure l'estudi "Vulnerability assessment of Syrian refugees in Istanbul", d'Ayhan Kaya i Aysu Kırac, Support to Life, abril de 2016, <http://eu.bilgi.edu.tr/en/publications/report-vulnerability-assessment-of-syrian-refugees/>

5. Per a una descripció més completa dels serveis socials per als refugiats sirians oferts per la municipalitat metropolitana de Gaziantep vegeu Callet-Ravat, "The Role of Municipalities of Turkey and Lebanon in the Syrian Migratory Influx Management", p. 17-18.

El paper dels municipis en la gestió dels refugiats: marc legal i recursos econòmics

Els municipis de Turquia tenen jurisdicció sobre àrees urbanes amb poblacions de més de 5.000 habitants. Hi ha 1.395 municipis a Turquia reconeguts jurídicament. Malgrat ser el nivell de Govern més proper als ciutadans i, en aquest cas, als refugiats, existeix una certa ambigüïtat pel que fa al seu paper de suport als refugiats.

La llei que regula el funcionament dels municipis és la **No. 5393**. Davant la incertesa legal sobre si la provisió d'ajuda i serveis als refugiats recau dins del seu àmbit competencial, molts municipis s'emparen en l'article 13 d'aquesta llei que diu que "tothom és ciutadà del poble on viu" i, en conseqüència, "els ciutadans tenen dret a participar en la presa de decisions municipals, a rebre informació sobre les activitats municipals i a beneficiar-se dels ajuts distribuïts per l'administració municipal". Aquest article deixa la porta oberta a aquells municipis que ho vulguin a oferir serveis als refugiats, però no suposa cap obligació. Alhora, la **lleï d'estrangeria i protecció internacional No. 6458** atorga només un rol marginal als ens locals, la funció dels

Encara són molts els obstacles als quals han de fer front els refugiats sirians que viuen a Turquia pel que fa a la seva adaptació i integració.

quals es limita a fer propostes sobre l'harmonització de les activitats de la DGMM.

Els municipis tenen dues úniques fonts d'ingressos: ingressos propis, provinents d'impostos i taxes locals, i transferències del Govern central, com a percentatge dels ingressos fiscals nacionals i altres tipus d'assistència financera com ara els préstecs i les subvencions. Els municipis no gaudeixen d'autoritat a l'hora de determinar les tarifes dels impostos, com tampoc poden adaptar els recursos a les seves necessitats. Els diners provinents del Govern central representen més del 50% dels ingressos totals dels municipis i el percentatge de l'assignació es calcula en base a la població del municipi i l'índex de desenvolupament de la ciutat. El còmput de la població es fa, però, sense tenir en compte la població variable. És a dir, no es comptabilitza la població immigrada.

El fet que els municipis no disposin de fons especials per atendre als refugiats suposa un greu problema financer per a aquells municipis amb més d'un 10% de població refugiada. Seria necessari, doncs, que el Govern central transferís recursos addicionals tenint en compte el nombre de refugiats a cada municipi.

Distribució dels refugiats sirians per municipis

Les deu ciutats que més refugiats sirians acullen són Istanbul (545.755), Şanlıurfa (470.396), Hatay (456.544), Gaziantep (362.845), Adana (183.980), Mersin (197.611), Kilis (130.573), Bursa (139.280), Izmir (132.664) i Mardin (91.251). Tret d'Istanbul, Bursa i Izmir, la resta de ciutats es troben a la regió de l'Anatòlia del Sud-est, on es concentra gairebé un 60% del

refugiats sirians degut a la seva proximitat amb la frontera siriana.

El percentatge de refugiats sobre la població total a les set províncies de l'Anatòlia del Sud-est supera, en quasi tots els casos, el 10%, excepte a Adana (8,30%). En el cas de Şanlıurfa el percentatge supera el 20% i en el de Hatay arriba quasi al 30%. A Gaziantep, les projeccions de població per a l'any 2036 ja s'han vist superades, arran dels més de 300.000 refugiats presents al seu territori. El cas més extrem és el de Kilis, on la població total (136.319 persones) es veu quasi superada pel nombre de refugiats.

Istanbul, per la seva banda, ha atret un gran nombre de refugiats en tant que capital econòmica del país. La ciutat acull més de mig milió de refugiats sirians, és a dir, més del 15% del total de refugiats al país i es calcula que aquest percentatge podria superar el 25% en un futur proper. Les dades oficials xifren en 545.755 el nombre de refugiats sirians, extraoficialment, però, es parla de més de 600.000. Resulta impossible determinar el nombre real ja que molts d'ells viuen a Istanbul malgrat estar registrats a d'altres províncies.

Istanbul està dividida administrativament en 39 districtes, vint-i-cinc dels quals es troben al cantó europeu i 14 a l'asiàtic. La majoria dels refugiats viuen concentrats al cantó europeu.

La prestació de serveis municipals als refugiats sirians: abast i limitacions

Una de les principals dificultats a l'hora d'atendre les necessitats dels refugiats és la manca de dades pròpies sobre el nombre de refugiats que viuen a cada municipi. La majoria dels municipis obtenen aquesta informació a través de les seves provincials de la DGMM o de la comissaria de districte de la policia. Davant d'aquesta problemàtica, alguns municipis d'Istanbul han creat les seves pròpies bases de dades a partir de les sol·licituds d'inscripció rebudes i de les visites domiciliàries organitzades pels propis municipis per determinar les necessitats de les famílies.

D'altra banda, són pocs els municipis que han creat un departament específic dedicat als refugiats. La gran majoria gestionen aquesta tasca en el marc del departament d'assistència social, considerant els refugiats com a un grup vulnerable més. La municipalitat metropolitana de Gaziantep n'és una de les excepcions. La subdirecció de migracions gestiona totes les activitats relacionades amb migració a escala urbana.

Els serveis proporcionats pels municipis inclouen la provisió d'articles de primera necessitat –com ara menjar, llençols, llits, mobles, electrodomèstics, etc.–, accions d'informació i assessorament legal sobre com registrar-se o beneficiar-se d'ajudes i serveis d'assistència psicològica. Ara bé, la capacitat d'alguns municipis s'ha vist desbordada per l'elevat nombre de refugiats que han d'atendre. Les infraestructures de subministrament d'aigua, electricitat i el servei de recollida d'escombraries s'han vist sobrepasades. Sovint els municipis no donen a l'abast a l'hora de donar resposta a les necessi-

tats socials i, en ocasions, han hagut de fer front a les tensions sorgides entre les comunitats d'acollida i els refugiats⁶.

En el cas d'Istanbul existeix, alhora, una gran descoordinació entre els diferents municipis. Una possible solució seria la creació d'una base de dades gestionada per la Municipalitat Metropolitana d'Istanbul, la qual contribuiria a una millor gestió de l'ajuda als refugiats i permetria una distribució més equitativa de les responsabilitats entre els diferents municipis.

Els municipis juguen un doble rol de suport als refugiats sirians, en tant que proveïdors d'ajuda humanitària i promotors d'inclusió social. Malgrat la important tasca que duen a terme, els recursos de què disposen no són suficients per fer front als reptes del present i les esperances de futur dels refugiats sirians a Turquia. Davant d'aquest fet, el Govern central ha subministrat fons a través de diferents canals (AFAD, la Mitja Lluna Roja o el Ministeri de l'Interior) a alguns municipis. És el cas de Gaziantep que va rebre un suport de 20 milions de lires turques (vora 5 milions d'euros) provinents d'AFAD. Ara bé, aquesta xifra és molt insuficient si es compara amb els 302 milions de dòlars invertits per la municipalitat metropolitana de Gaziantep en suport als refugiats sirians entre 2011 i principis de 2016. Alhora aquest suport continua sent puntual, a falta d'un marc legal que institucionalitzi aquest tipus d'ajudes. Per la seva banda, la DGMM ha començat a involucrar gradualment als municipis en les seves deliberacions.

La cooperació entre municipis i ONG

Malgrat l'aparició de nombroses iniciatives locals i la **pre-sència d'ONG internacionals a Turquia** per donar suport als refugiats sirians des de l'inici de la crisi humanitària, la cooperació entre els municipis i les ONG, bé siguin locals o internacionals, és encara molt limitada. Aquelles ONG que han intentat posar-se en contacte amb determinats municipis manifesten que la gestió no ha sigut sempre fàcil i que el seguiment dels temes tractats en les reunions rarament s'ha materialitzat en actuacions concretes. Un dels motius citats per la manca de cooperació han estat els riscos polítics.

Existeixen, però, exemples exitosos de col·laboració entre ONG i governs locals com en el cas de Sultanbeyli, un barri obrer situat als suburbis d'Istanbul, on l'any 2014 s'hi va crear una associació d'ajuda i solidaritat amb els refugiats i sol·licitants d'asil. Amb la cooperació de diverses institucions públiques i ONG locals i internacionals, el municipi de Sultanbeyli ofereix serveis educatius i psicosocials, d'atenció sanitària, assessorament jurídic, ajudes al lloguer i, fins i tot, allotjament gratuït a dones i nens.

6. Malgrat tractar-se de casos aïllats, s'han produït alguns episodis de violència entre les comunitats locals i els refugiats sirians. Un estudi dut a terme per ORSAM i TESEV publicat al gener de 2015 analitza els efectes dels refugiats sirians a Turquia des d'una perspectiva social, econòmica, política i de seguretat a diferents ciutats del sud-est de Turquia. Entre les causes que provoquen aquestes tensions s'esmenten la pèrdua d'oportunitats laborals i la manca d'integració i la guetització dels refugiats, entre d'altres. <http://www.orsam.org.tr/files/Raporlar/rapor195/195eng.pdf>

Alhora, el Govern turc ha anat integrant gradualment els municipis en la xarxa d'agències de Nacions Unides que operen a Turquia⁷ i des de 2014 els municipis han començat a beneficiar-se de projectes finançats per institucions internacionals. Pel que fa als fons proveïts per la UE, s'ha acordat 200 milions d'euros per finançar infraestructura municipal, però la seva interlocució amb els municipis turcs és encara força limitada.

Implicacions polítiques i recomanacions

L'acord UE-Turquia és alhora contrari al Conveni de Ginebra i al dret europeu donat que Turquia no és un país segur per als refugiats. En aquest sentit, és prioritari que Turquia ratifiqui el Protocol de 1967 sobre l'estatut dels refugiats sense restriccions geogràfiques per tal de garantir plenament els drets humans dels migrants i els refugiats.

Havent transcorregut set anys des de l'arribada dels refugiats sirians a Turquia, les polítiques de suport als refugiats han de centrar-se en garantir la seva subsistència, facilitant la seva integració al món laboral i inserció a la societat d'aco-

Els municipis juguen un doble rol de suport als refugiats sirians, en tant que proveïdors d'ajuda humanitària i promotors d'inclusió social.

llida. El 92% dels refugiats viuen a les zones urbanes sense el suport necessari per part del Govern. Els municipis s'han convertit en l'administració que ha demostrat el compromís més ferm per millorar la qualitat de vida dels refugiats. Tanmateix, el seu mandat i recursos són encara molt limitats. En aquest sentit, es fan les recomanacions següents:

1. Dissenyar polítiques públiques a curt, mig i llarg termini (incloent-hi la participació dels municipis) basades en una anàlisi exhaustiva de les necessitats dels refugiats afavorint la seva autonomia personal i la seva integració social.
2. Millorar la coordinació entre els diversos actors públics -entre les diferents administracions locals i entre les administracions locals i el Govern central- per donar una millor resposta a les necessitats socials dels refugiats.
3. En tant que administració més propera als refugiats, cal empoderar els municipis dotant-los d'un major pressupost (tenint en compte el nombre de refugiats que acullen) i d'una major capacitat d'actuació.
4. Crear un sistema de dades comú per monitoritzar el nombre de refugiats a cada municipi el qual permeti una

7. El Programa de les Nacions Unides per al Desenvolupament (PNUD) i l'Agència de l'ONU per als refugiats (ACNUR) coordinen el Pla Regional per als refugiats i la resiliència (3RP) pel qual s'estableixen els objectius i prioritats de les activitats en l'àmbit de la cooperació al desenvolupament i l'acció humanitària a Turquia i les necessitats de finançament. El 3RP coordina les activitats de les agències de Nacions Unides (FAO, ILO IOM, UNDP, UNFPA, UNHCR, UNICEF, WFP i WHO, per les seves sigles en anglès) i de més de 200 socis (ONG, fundacions i actors del sector privat). Els responsables del pla es reuneixen quinzenalment a Ankara i una vegada al mes a Gaziantep per informar sobre els progressos realitzats. Per a més informació podeu visitar el web <http://www.3rpsyriacrisis.org/the-3rp/turkey/>

millor gestió dels serveis públics locals i una distribució més equitativa de les responsabilitats entre els diferents municipis.

5. Reforçar la col·laboració entre les ONG i els municipis per tal de cobrir les necessitats bàsiques i d'atenció als refugiats (psicosocials, educatives, jurídiques, etc.) i facilitar al mateix temps l'accés dels municipis als projectes internacionals amb finançament de la UE i altres donants.

El cas turc posa de manifest el paper central que juguen els municipis en la gestió directa de l'acollida dels refugiats. Un protagonisme que encara a dia d'avui és poc reconegut. Ara el repte és dotar-los de les eines i recursos suficients per contribuir a resoldre els desafiaments als quals encara han de fer front els refugiats.

Els municipis s'han convertit en l'administració que ha demostrat el compromís més ferm per millorar la qualitat de vida dels refugiats.